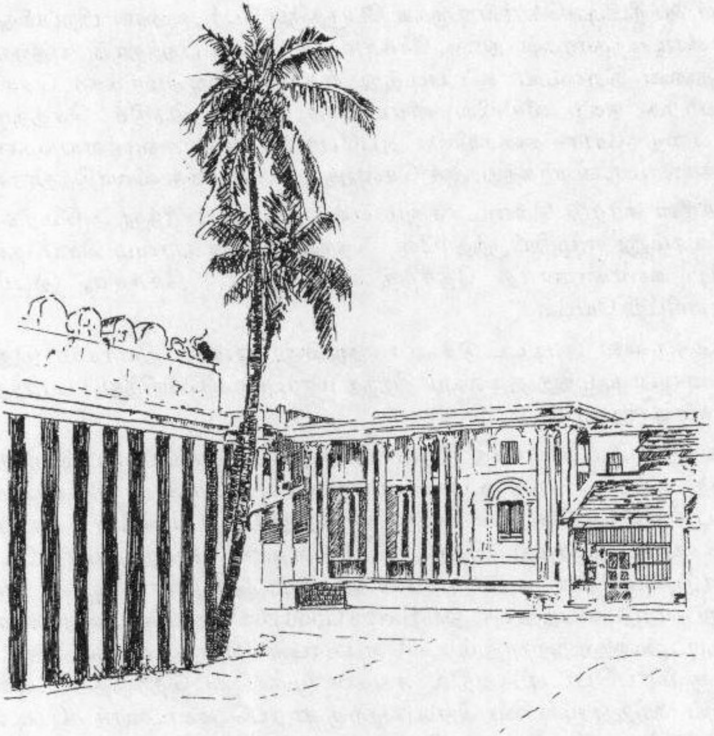

பிசாசு வந்த தினம்

மாங்கொட்டை நாணுவின் வீட்டிற்கும் சவுக்கார் வீட்டிற்கும் இடையில் இருந்த 'சிரஸ்தார்' வீட்டு மாடியில்தான் பிசாசை என் கண்ணால் பார்த்தேன். ஸ்ரீரங்கநாதர் சத்தியமாக. அதற்குமுன் சின்னராஜு அதைக் கோரத முக்கில் பார்த்திருக்கிறான், பங்குனி உத்தரத்துக்கு ஐந்து நாள் முன்னதாக. அதுதான் பிசாசு முதலில் வந்த தினம்.

எனக்குப் பிசாசுகளில் நம்பிக்கை இல்லைதான். நான் ஒரு 'ரேஷனலிஸ்ட்' என்று சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. கடவுள் நம்பிக்கை எல்லாம் உண்டு. ஆனால் 'பிசாசு நம்பிக்கை' இல்லை.

பங்குனி மாதம் கோரதத்தை அதன் ஷெட்டிலிருந்து வெளியே இழுத்து வந்து தேர் தினத்திற்கு நான்கு நாள் முன்னாலேயே

நிலைக்கு அருகில் விட்டுவிடுவார்கள்.

அதைப் பார்த்துத்தான் பெருமாள் குதிரை வாகனத்தில் வீதிவலம் வரும்போது உற்சாகமாகி வையாளிக் குதிரை போடுவார். தினங்களில் சிறுவர்கள் தேருக்குள் நிலை வழியாக ஏறிக்கொண்டு வௌவால் புழுக்கை நாறும் இருட்டில் உள்ளுக்குள் இருக்கும் மரப்படிகளில் இறங்குவார்கள். தேரின் மரச் சிற்பங்களில் வெட்டப்பட்டிருக்கும் குழப்பமான கெட்ட காரியங்களைத் தயக்கத்துடன் ரசிப்பார்கள்.

தேரில்தான் பிசாசைப் பார்த்ததாக சின்னராஜு சொன்னான். தேரில் மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கிக்கொண்டிருந்தானாம். திடீரென்று யாரும் இல்லை. இருட்டிவிட்டதாம். தெருவில் விளக்குப் போய்விட சட்டென்று அவனுக்குள் பய அலை ஓடியிருக்கிறது.

இதோ அவன் வார்த்தைகளில் :

“எப்பவும் போல தேர் நிலைல குறுக்கால பலகை போட்டிருக்குமே அதிலிருந்து எறங்கறேன். மேல ஒரு மாதிரி சப்தம் கேக்குது. நெல்லு மிசின்ல நெல்லு இல்லாம ஓட்டினா கேக்குமே அந்த மாதிரி சப்தம். வௌவாலாங் காட்டியும்னு பார்த்தா இல்லை. குப்புன்னு மகிளம்பூ வாசனை. (முழங்கைவரை காட்டி) இவ்வளவு சைஸில சின்னதா மொத்தையா ஒண்ணு தெரிஞ்சுது. நல்லாப் பார்த்தேன். அது என்ன ரங்கு?”

“எப்படி இருந்தது? ஆம்பளையா பொம்பளையா?” என்று கேட்டான் ரங்கு.

“பொம்பளை. ஆனந்தரங்கம் பொண்ணு இல்லை? தூக்குப் போட்டுக்கிட்டுச் செத்துப்போச்சே? அதும் சாயல்ல . . . என்கூடப் பேசிச்சு.”

“என்னடா பேசித்து” என்றேன் சற்றே நடுக்கத்துடன்.

“எனக்குத் தாவமா இருக்கு. எளனி கொண்டுவருவியா? எனக்குத் தாவணி இல்லை, கட்டிக்கத் துணி தருவியான்னுட்டு.”

“சே, புருடா விடாதடா” என்று நெர்வசாகச் சிரித்து நான் அவனை நிராகரித்துவிட்டாலும் சின்னராஜு அவ்வாறு ‘வருவியா தருவியா’ என்று ப்ராசமாகப் பேச வல்லவன் அல்லன்.

அவன் அப்பாவின் ‘கொள்ளிடம் சலவைச் சாலை’யில் இஸ்திரி போடுகிறவன். என் க்ளாஸ்மேட்டு. ராமமூர்த்தி ஐயரிடம் அடி வாங்காத நாள் பள்ளியில் விடுமுறை நாள். அவன் பொதுவான ஒக்கபிலேரி உவர்மண், கழுதைகள், வெள்ளாவி இவற்றைச் சார்ந்திருக்கும். எனக்கு அத்யந்த சினேகிதன். நானும் அவனும் சேர்ந்துவிட்டால் தெரு நாய்களுக்குக் கதிகலங்கும். சின்னராஜுவின் கல்லடித் திறமை நாய் நாட்டில் பிரசித்தம். காலை ஒடிக்காமல் விடமாட்டான். வால் காணாமற்போய் நொண்டிக்கொண்டே அது கூவுவது மண்ணச்சநல்லூர் வரை கேட்கும். சின்னராஜு பொய் சொல்லமாட்டான்.

"ஒரு வேளை 'மர்மயோகி' பார்த்தியோ சின்னராஜு?"

"இல்லை ரங்கு."

"அப்புறம் அது என்ன செஞ்சிச்சு?"

"சிரஸ்தார் வீட்டாண்டை போய்ருச்சு. பத்தடி உயரத்தில் பறந்தாப்பலயும் இல்லை; மெதந்தாப்பலயும் இல்லை."

இதுதான் அதன் முதல் நேர்காணல். இதைப் பற்றிக் கோவில் அதிகாரிகள் கேள்விப்பட்டு தேருக்குப் பெருமாள் வருவதற்கு முன் சாந்தியெல்லாம் பண்ணினார்கள். மந்திரப் புகை தாங்காமல் ஓடிப் போய்விடும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அது இடம் பெயர்ந்துவிட்டது.

மேற்குறித்த பிசாசை வடக்குச் சித்திரை வீதியிலேயும் ராமானுஜம் ஒரு சமயம் பார்த்ததாகச் சொன்னான். அவன் வார்த்தைகள் இதோ: "நான் ஏதோ தூரம்ணா நடமாட்டம்னு நெனைச்சுண்டிருந்தேன். இப்பதான் புரியறது பூட்டின வீட்டில நிழலாடறது. கிட்டப் பார்க்க பயம். நரசிம்ம கவசம் சொல்லிண்டே ராத்திரி பூரா தூக்கமில்லை ரங்கு. தாகம், தாகம், அப்படிப்பட்ட தாகம்."

"உனக்கா பிசாசுக்கா?"

"எனக்குடா. அது வெறுமன வாயை வாயை 'பப் பப்'னு திறக்கறது."

"சொல்லாதே பயமா இருக்கு."

பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு அதைப்பற்றிப் பேச்சு எதும் இல்லாவிட்டாலும் ரங்கு கடை நண்பர்களிடையே சின்னராஜு பார்த்ததும் ராமானுஜம் பார்த்ததும் ஒரே பிசாசா என்பதைப் பற்றி விவாதங்கள் இருந்தன.

"ஒரு வீதிக்கு ஒரு பிசாசு போறுண்டா" என்றான் ரங்கு.

"ஏன், உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?"

"பிசாசாவது ஒண்ணாவது. வீட்டில இருக்கறதுதான் பிசாசு." ரங்கு அவன் மனைவியைச் சொல்கிறானா மாமியாரைச் சொல்கிறானா என்று யாரும் வினவவில்லை.

அதன்பின் அது சிரஸ்தார் வீட்டு மாடியில் தோன்றியது.

'சிரஸ்தார் வீடு' என்று பெயரிருந்தாலும் அதன் சொந்தக்காரரர் சிரஸ்தார் கோபாலய்யங்கார் கொண்டையம்பேட்டை தோப்பில்தான் இருக்கிறார். இந்த வீட்டில் சங்கர்ராவும் மனைவி சாவித்ரியும் மரவை மரவையாக நான்கு குழந்தைகளும் வருஷக்கணக்கில் குடியிருக்கிறார்கள். மாதம் பதினைந்து ரூபாய் வாடகை கொடுத்துக்கொண்டு.

சங்கர்ராவ் ஜங்ஷனில் ஒரு ஓட்டலில் சரக்கு மாஸ்டர். தினம் ராத்திரி பதினொன்றுக்குத்தான் வருவான். தூக்கக் குழந்தைகளை எழுப்பி முத்தம் கொடுத்துவிட்டு மனைவிக்கு பாதாம் அல்வாவும் மல்லிகைப் பூவும் தருவான். சீட்டாடுவான். எப்போதும் ரங்கு

கடையில் அண்டா குண்டாக்களை வைத்துக் கைமாத்து வாங்கிக் கொண்டு போவான். சங்கர்ராவ்தான் அதை – வேம்பு மூலமாகப் பார்த்தான்.

"ரங்கு, என்னவோ தெரியலை. எடுத்துக்கட்டி ஜன்னல் எல்லாம் திறந்திருக்கு. இவதான் முதல்ல பார்த்தா. யார் திறந்திருப்பான்னு நான் மாடி ஏறிப் போய்ப் பார்த்திருப்பேன். இவ பயந்து, வேணாம், கார்த்தாலை பார்த்துக்கலாம்னுட்டா. அப்ப வேம்பு வந்தான். அவனை நீ ஏறிப்போய்ப் பாரு வேம்பான்னு டார்ச் லைட்டைக் கொடுத்து அனுப்பினோம். கொஞ்ச நேரத்தில் பேஸ்த் அடிச்சாப்பல வரான். என்னடா வேம்புன்னா, மாடில ஏறிப் பார்த்தா ராயரே நான் இங்க இருக்கேன்னா. அது அங்க போறதுன்னான் ரங்கா. சன்னல் கதவெல்லாம் திறந்திருக்கு. காத்தில்லாம ஆடறது. அது எடுத்துக்கட்டி மேல கால்மேல கால் போட்டுண்டு உக்காந்துண்டிருந் ததாம். வேம்புவைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்டதாம்."

"எதுடா?"

"அதுதாண்டா. சின்னராஜு பார்த்தானே அதே பிசாசு. புதுசா செல்லு போட்ட டார்ச்சு எப்படி ஈயம் எல்லாம் வழிஞ்சு அப்படியே பச்சையாப் போச்சு ரங்கா" என்றான் சங்கர்ராவ். வேம்பு அப்போது அந்தப் பக்கம் பக்கெட்டில் கோதுமை மாவும் முளைக்கீரையுமாக வந்தான்.

"புடவை கட்டிண்டிருந்ததா வேம்பு?"

"சொல்ல முடியலை. மழுங்கலா நீலமா ஒரு நிழல்போல. முகம் மட்டும் பளிச்சுன்னு தெரிஞ்சுது. அதான் ஆனந்தரங்கம் பொண்ணு முகம். டேய் டேய்னு கூப்பிட்டு தாகத்துக்குத் தண்ணி கொண் டாந்தியா, தாவணிக்குத் துணி கொண்டாந்தியான்னு கேட்டுது."

"தாவணி போட்டுக்கலையோ?"

"அப்படியும் சொல்றதுக்கில்லை. திருப்பதி மரப்பாச்சி மாதிரி ஒரு ஷேப்பு இல்லாத ஷேப்பு ரங்கா. ஆனா வெளிர் நீலத்தில ... எனக்குச் சொல்லத் தெரியலை. அப்படியே சப்தநாடியும் ஒடுங்கிப்போய் உடனே இறங்கி வந்துட்டேன். அப்புறம் நாலு நாளா ஜுரம் ரங்கா. அருணாசல டாக்டர்கிட்ட காட்டினா இந்த மாதிரி ஜுரம் நான் பார்த்ததே இல்லைங்கறார்" என்றான் வேம்பு.

அன்றிலிருந்து பிசாசைவிடப் பிசாசைப் பற்றிய வதந்திகள் அதிகம் பரவ ராத்திரி ஏழாவது மணிக்கு கீழச் சித்திரை வீதியில் எல்லோரும் கதவை மூடிப் படுத்துவிட்டார்கள். சங்கர்ராவ் ஓவர்டைம் பண்ணாமல் லால்குடி பாசஞ்சரில் சீக்கிரமே வீடு திரும்ப முற்பட்டான். ரங்கராஜா தியேட்டரில் மாலைக் காட்சிக்குக் கூட்டம் குறைந்து ராத்திரி ஷோவை ரத்து செய்யும்படி ஆகிவிட்டது.

யாரோ சொன்னார் என்று எவனைக் கண்டாலும் பூண்டு

முடிந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதுதான் பரிகாரம். அந்த நாற்றம் பிசாசுகளுக்குப் பிடிக்காது என்று சொன்னதால், அரையர் கடையில் 'பூண்டு ஸ்டாக் இல்லை' என்று போர்டு எழுத வேண்டியிருந்தது.

சிரஸ்தார் வீட்டில் பிசாசு நிலை கொண்டுவிட்டது. நாலு நாள் கழித்து மீண்டும் மாடிக் கதவுகள் திறந்திருந்ததாகவும் அவ்வழியாகக் காற்றடித்ததாகவும் நிழலாடியதாகவும் சங்கர்ராவ் சொன்னான்.

"சாவித்திரி பயப்படறா. குழந்தைகள் எல்லாமே அலர்றது. எல்லாரும் உக்கிராண உள்ளில தலைமாட்டில வௌக்குமாத்தை வெச்சுண்டு படுத்துக்கறோம். பகல் வேளையில கொல்லைப்பக்கம் போறதுக்குத் துணைக்கு வாங்கறா. என்ன செய்வேன் ரங்கு. நீதான் இதுக்கு ஒரு வழி சொல்லணும்" என்றான்.

"வீட்டுக்காரர்ட்ட சொல்லிப் பார்க்கறதுதானே . . . கோபாலன் எச்சக் கையால காக்கா ஓட்டமாட்டான். இருந்தாலும் . . ."

"அவரா . . . வெள்ளையடிச்சே ஒரு மாமாங்கம் ஆச்சு. வாடகை கம்மின்னுட்டு ஒரு ரிப்பேரும் செய்யமாட்டார். ஆனா இது வேற சமாச்சாரம்னுட்டு சிரஸ்தார்ட்ட சொல்லிப் பார்த்துட்டேன். அவர் ஒரு பூசாரிய அனுப்பறேன், இப்ப அப்பன்னு தட்டிக் கழிச்சிண்டிருக்கார்" என்றான் சங்கர்ராவ்.

ராத்திரியில் நடமாட்டம் குறைந்து பிசாசுகளைவிட பிசாசுக் கதைகள் திண்ணையில் உலவின. கொள்ளிடத்தில் கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு தினம் பார்ப்பதை கேவி சொன்னான். செல்லாயி கோயில் அருகில் ஒரு சங்கிலிக் காட்டேரி உலாவுவதாகச் சொன்னார்கள்.

புதுசாக யாரைப் பார்த்தாலும் கால் தரையில் பாவுகிறதா என்று கவனிக்குமாறு வீணை ரங்கநாதன் சொன்னபோது பொறுமையிழந்து, "வாட் நான்சென்ஸ்" என்றான் ரங்கு. அவன் கார்ல் மார்க்ஸ் எல்லாம் படிப்பவன். "திஸ் இஸ் டூ மச். வாங்கடா நாம் விஜிலன்ஸ் பார்ட்டி அமைக்கலாம். இந்தப் பிசாசு தினம் சங்கர்ராவ் வீட்டு மாடிக்குத்தானே வரது. அங்கயே போய் டேரா போட்டுப் படுத்துக்கலாம். என்ன ஓய் பத்மனாபன் வறீரா? இல்லை பயமா?"

"பயம்னு இல்லை. இந்த மாசம் மாசியம் சோதம்பம் பண்ணணும். அது போய்டட்டுமேன்னு பார்க்கறேன்."

சீமாரங்கன் என்னும் சீனிவாசராகவன் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு அப்புறம் ரங்கு கடைப்பக்கமே வராமல் கோவிலில் நுழைந்து உத்தர வீதி மார்க்கமாகத் தெற்கு வாசல் சென்று ஆபீசுக்குப் போனான்.

"என்னடாது எல்லாரும் இப்படிப் பயப்பட்டா எப்படி? நீயாவது ரெடியா?" என்று என்னைக் கேட்டபோது அசட்டுத்தனமாக "நான்

வரேன், எனக்கு பயமில்லை" என்று சொல்லிவிட்டேன்.

சின்னராஜுவும் வருவதாகச் சொல்ல ரங்கு, சின்னராஜு, வீட்டுக்காரர் சிரஸ்தார் கோபாலய்யங்கார் தோப்பிலிருந்து அனுப்பிய வெள்ளைச்சாமி (நிஜப் பெயரா காரணப் பெயரா தெரியவில்லை.) ஆகியோர் தயாரானோம். பார்த்தாலே வெள்ளை மீசையும் நரைத்த தலையுமாக அவனே பிசாசுபோல, ஒரு நெகட்டிவ்போல இருந்தான்.

சங்கர்ராவிடம் சொன்னதில், "எத்தனை பேர் துணைக்கு வந்தாலும் சரிப்பா, நான் மொட்டை மாடிக்கு வரமாட்டேன். பெண்டாட்டியைத் தனியா விட்டுட்டு மேல வந்து ஒண்ணு கெடக்க ஒண்ணு ஆய்ட்டா நடுங்கியே செத்துப் போய்டுவா. எப்படியாவது பிசாசை அங்கிருந்து ஓட்டிட்டாப் போறும்பா" என்றான்.

"கவலைப்படாத. என்னதான்னு பார்த்துர்றது வல்லார ..." என்று பிசாசைத் திட்டிவிட்டு, என்னைப் பார்த்து, "உனக்குப் பயமே இல்லையே?" என்றான்.

"ஆ ... ஆமாம் ரங்கா."

"பயமா, இல்லையா, சரியாச் சொல்லு."

"பப பயம் இல்லை."

புதன்கிழமையிலிருந்து ஆரம்பிக்கலாம் என்று பேச்சு ஒருவாறு கதிகலக்கியது. வத்சலா "ஏண்டா ஆ உனக்கு இந்த வம்பெல்லாம். நீயா பேயை விரட்டப் போறே? ஒரு மண்புழுவை விரட்ட தைரியமில்லாதவன்" என்று சிரித்தாள்.

நான், "பாட்டிகிட்ட சொல்லாதே. படிக்கப் போறன்னு சொல்லி யிருக்கேன்" என்றேன்.

"நான் வேணா வரட்டுமா. எனக்கும் பேயைப் பார்க்கணும் போல இருக்கு" என்றாள்.

வத்சலா தைரியசாலி. வீதிப் பையன்கள் வாத்தியார் வீட்டு விறகுக்கட்டையிலிருந்து வந்த பாம்பைக் கண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருக்க, வத்சலா அந்தப் பாம்பைக் குச்சியில் எடுத்து எல்லோரிடமும் காட்டியது ஞாபகம் வந்தது.

ரங்குவிடம் சொன்னபோது, "பொம்மனாட்டி வேண்டாம். ரஜஸ் வலையா இருந்தா ஆபத்து" என்றான்.

வெள்ளைச்சாமி மாந்திரீகம் தெரிந்தவனாம். செப்புத்தகட்டில் ச்ரீயும் கிலியும் ஓங்கார யட்சிணி என்று யந்திரம் எழுதி "ஆகாச எட்சிணி ஆகுருஷ்யாண" என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந் தான். அவன் உடலில் இயற்கையாகவே ஒரு நடுக்கம் இருந்தது.

"பிரம்பு எதுக்கு பூசாரி?"

"41 நாள் மூலமந்திரத்தை ஜெபித்து இந்தக் குச்சியில ஏற்றியிருக்கு. இதைக் காட்ன உடனே போய்டும்."

அன்று ராத்திரி டார்ச் லைட்டு, முண்டாசு, பழைய செருப்பு, சீட்டுக் கட்டு, பெட்ரமாக்ஸ் விளக்கு இவற்றுடன் தேவைக்கதிகமான பூண்டும் எடுத்துக்கொண்டு சிரஸ்தார் வீட்டு மாடியில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டோம்.

ராத்திரி ஒவ்வொரு மணியும் கோவில் மணியடிக்க கடைசி பாரிக் கொட்டு வீதிவலம் வந்து விலகிவிட அந்த அமானுஷ்ய மௌனத்தில் நாங்கள் மேலாக மிதப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் உள்ளூர எல்லாருக்கும் கன்றுக்குட்டி உதைத்தது.

சட்டென்று பெட்ரமாக்ஸ் விளக்கின் மேண்ட்டில் நிறமிழந்து அணைந்துபோயிற்று. ரங்கு டார்ச்லைட் போடுகிறான், போடுகிறான், வெளிச்சம் வரவில்லை. இருள். கொஞ்சநஞ்சம் நிலாவையும் மேகம் மறைத்துவிட்டது.

அப்போதுதான் "பத்து, அங்க பாரு" என்றார்கள் யாரோ. அவன் காட்டிய திசையில் மதிலோரத் தென்னை மரங்களில் சலசலப்புச் சப்தம் கேட்க, நிழலாடியது.

"குச்சியை எடு, குச்சியை எடு" என்றால் நான் குச்சியை எடுக்கப் போக அது கீழே விழுந்தது.

"தாயே, தாயே, நான் கோரிய வேலைகளை நீ செய்ய வேண்டும் தாயே, தாயே" என்று பூசாரி கேட்க, எந்தத் திசையில் பார்ப்பது என்று தெரியவில்லை. மதிலோரத்தில் நிழலில் மாயமாய் வெள்ளைத் தீற்றல் நடந்து செல்வது . . .

"பூனைடா."

"சே, பூனை இத்தனை பெரிசாவா, அதும் நிமிந்து நடந்து போகுமா இப்படி?"

"இருடா இருடா, கிட்ட வரட்டும். என்ன உன் கை இப்படி நடுங்கறது?"

"உன் கைதான் நடுங்கறது சின்னராஜு. இத்தனை உசரத்தில் அத்தனை வேகமா எப்படிரா வரமுடியும்? பிசாசுதாண்டா இது."

"ஏய் தெரியறதா உனக்கு?" ரங்கன் பகல்வேளையிலே கொஞ்சம் ஷார்ட் சைட்.

"தெரியறது. உனக்கு?"

"அதோ அங்க வெள்ளையா இருக்கே அதானே?"

நாங்கள் அனைவரும் அதன் வசீகரத்தில், அதை விரட்டுவதையோ பிரம்பால் அடிப்பதையோ மறந்து போய்விட்டோம்.

"தாயே, உனக்கு என்னம்மா வேணும்? என்னம்மா வேணும்?" என்றான் பூசாரி.

"சொன்னனில்லை. தாவத்துக்குத் தண்ணி தருவியா? தாவணிக்குத் துணி தருவியான்னு."

"தர்றேன் தாயே, தர்றேன்" என்றான் பூசாரி.

பயத்தில் படபடவென்று இருந்தது. எடுத்துக்கட்டியிலிருந்து அப்படியே குதித்து ஓடினபோது வலி தெரியவில்லை. பிடிபிடி என்று சப்தங்கள் கேட்க, கீழே சங்கர்ராவின் மனைவியும் குழந்தைகளும் உச்ச ஸ்தாயியில் அலற, அப்போதுதான் என் கால் வலியின் உக்கிரம் முழுவதும் தாக்க நான் நினைவிழந்தேன்.

புத்தூர் ஆஸ்பத்திரியில் மறுதினம் அழைத்துச் சென்று எக்ஸ்ரே எடுத்தபோது, கால் எலும்பு இரண்டு இடங்களில் முறிந்திருந்தது.

நான் ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு மாசம் ஹார்னெசில் வைத்துப் படுத்திருந்து எழுந்ததும், இன்றும் அதன் விளைவாக விந்தி விந்தி நடப்பதும், சங்கர்ராவ் அடுத்த வாரமே வீட்டைக் காலி பண்ணிவிட்டு ஆண்டார் தெருவில் ஒரு ஸ்டோரில் ஒண்டுக் குடித்தனம் போய் விட்டதும் இந்தக் கதைக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்கள்.

சமீபத்தில் ஸ்ரீரங்கம் போயிருந்தபோது சிரஸ்தார் வீட்டை ஒரு பயத்தோடுதான் அணுகினேன். அது முழுவதும் இடித்து வேறு தினுசாக முன்பக்கம் லாந்தி டிஸ்டம்பர் அடித்து அடையாளம் மாறியிருந்தது.

"இப்ப அங்க யார் வசிக்கிறா ரங்கு?"

"சிரஸ்தார்தான். ஏதோ பரிகாரம் பண்ணி யந்தரம் வேல் எல்லாம் நட்டு சாந்தி ஹோமம் பண்ணிட்டார். பெரும்பாலும் இடிச்சுக் கட்டிட்டார் கோபாலய்யங்கார்."

"ரங்கு, அந்த வீட்டில் இருந்த பிசாசு என்னாச்சு?"

"அப்புறம் அது வரவே இல்லைடா."

அப்போது அவ்வழியே தேவகாந்தாரி ராகத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டு வந்த அம்பி இந்தக் கதைக்கு மற்றொரு கோணம் இருப்பதாகச் சொன்னான்.

சிரஸ்தார், சங்கர்ராவை காலி பண்ணச் சொல்வதற்காக கோர்ட்டில் பலவிதமான கேஸ் போட்டும் பயனில்லாததால் – சின்னராஜு கஞ்சா உருண்டை அடிப்பான், பகல்லேயே பேய் பார்த்திருக்கலாம் – வேம்பு வெள்ளைச்சாமி போன்றோரை கோபாலய்யங்கார் செட்டப் பண்ணியிருக்கலாம் என்று ஒரு சாத்தியக்கூறு இருப்பதாகச் சொன்னான்.

"எப்பப் பிசாசைப் பத்திக் கேட்டாலும் சிரிக்கிறார்ரா!"

"சேச்சே, நானே பார்த்தேனே அம்பி."

"பாத்தியா? பார்க்க விரும்பினயா? மனசு தயார் ஆய்ட்டுதுன்னா

எந்தக் காட்சியையும் பார்க்க முடியும்" என்றான் அம்பி.

"சேச்சே, அப்படி இல்லவே இல்லை. அப்படி இருக்குமா என்ன?"

இந்தச் சந்தேகங்களையெல்லாம் சொல்லிக் குழப்பி இந்தக் கதையின் சுவாரஸ்யத்தைக் கெடுக்க விரும்பவில்லை நான். இந்த இரக்கமில்லாத, மத்யஸ்தமில்லாத அறிவியல் உலகத்தில் தண்ணீரும் தாவணியும் கேட்கும் சில பிசாசுகளும் இன்னமும் தேவையென்றே தோன்றுகிறது.

1995